

NIAGARA

Fritt efter: Johan Nybom (1815-1889)

Jag stod på Niagaras öde strand,
förtärd av mina känslor inre brand;
min egen värld tycktes vara
som ett otämt Niagara.

En kolsvart himmelskupa låg,
ett sorgflor över fradgad våg,
och åskan tungt i mörkret körde
som bara jag och nattens gast hörde.

Allt levande plötsligt mig undanvek,
i denna vilda jättelek.
Satan skrattade rått i bergen
och en kall kåre gick genom mårgen.

En gång en fager flicka mot mig gick,
av oskuld rodnande hennes blick.
Jag, en menlös narr, trodde
att trohet i hennes sinne bodde.

En mörkrets djävul i himmelsk hamn,
snart låg hon domnad i en annans famn
- om ljuva synder hon drömde
och nöjets bågare i berusning tømde.

Man trallade också för mig en gång
om vänskap och tro – en utnött sång;
den visan var inte svår att sjunga,
den krävde inget hjärta, blott en tunga.

Du hycklerska, omkring din nakna blygd,
du kastar fikonlöv och din dygd,
och sedan inför Gud och like
går du och pockar på ett himmelrike!

Sedan jag förträngt din usla skam,
jag störtar mig själv i virvelns damm:
så rysligt skön den stund skulle vara,
då Niagara uppslök Niagara!